Είδαμε την παράσταση "Ιφιγένεια η εν Αυλίδι" σε σκηνοθεσία του Σ. Στρούμπου στο θέατρο Πέτρας

Τάσος Ανδρικόπουλος,
12 Σεπτεμβρίου 2026

Πήγαμε στο Θέατρο Πέτρας και είχαμε την τύχη να παρακολουθήσουμε την παράσταση «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι» του Ευριπίδη, από την ομάδα Σημείο Μηδέν, σε σκηνοθεσία του Σ. Στρούμπου.

Μια παράσταση που δεν αφηγείται απλώς την Τραγωδία, αλλά προσπαθεί να βάλει το κοινό μέσα σε αυτήν και να του δημιουργήσει ένα αίσθημα ασφυξίας.

Ο σκηνοθέτης Σ. Στρούμπος είναι γνωστός για τη σωματική και τελετουργική γλώσσα που χρησιμοποιεί στις παραστάσεις του. Στη συγκεκριμένη παράσταση μετατρέπει την Αυλίδα σε έναν τόπο εγκλωβισμού, όπου ο τρόμος, ο φόβος και η βία συνθλίβουν, αργά και βασανιστικά, τους ανθρώπους.

Το πιο δυνατό στοιχείο της παράστασης, αυτό που πραγματικά συγκλονίζει το κοινό, είναι η κινησιολογία των ηθοποιών. Οι κινήσεις σε αργό ρυθμό, οι παύσεις, οι κραυγές και οι εντάσεις μεταξύ των ηθοποιών λειτουργούν σχεδόν σαν μουσική στα αυτιά των θεατών.

Δεν παρακολουθήσαμε απλώς τους ηθοποιούς να μιλούν. Όλοι, με δέος, είδαμε τους ηθοποιούς να κουβαλούν σε κάθε τους κίνηση την ενοχή, τον παραλογισμό και την αγωνία ολόκληρης της κοινωνίας, σε ένα δεύτερο επίπεδο, προκειμένου να υπηρετήσουν δήθεν έναν απώτερο και «ανώτερο» σκοπό.

Αυτό ακριβώς είναι, κατά τη γνώμη μου, όλο το νόημα της παράστασης.

Η Ιφιγένεια δεν είναι απλώς ένα κορίτσι που οδηγείται στον βωμό. Είναι ο οποιοσδήποτε άνθρωπος θυσιάζεται όταν η εξουσία και ο πόλεμος αποκτούν μεγαλύτερη αξία από τον ίδιο τον άνθρωπο.

Και αυτό είναι ίσως το πιο δυνατό στοιχείο του έργου: ο σκηνοθέτης καταφέρνει να την κάνει βαθιά επίκαιρη, χωρίς να «πειράξει» το έργο, χωρίς να προσθέσει άμεσες αναφορές στο σήμερα. Δεν χρειάζεται. Το ίδιο το έργο, μέσα από τη σκηνική του γλώσσα, μιλάει για το σήμερα.

Ιδιαίτερα τραγικά πρόσωπα, ο Αγαμέμνων και η Κλυταιμνήστρα. Ο καθένας για διαφορετικούς λόγους. Εγκλωβισμένοι και οι δύο σε κάτι που τους ξεπερνά. Παγιδευμένοι σε έναν κόσμο όπου η πατρίδα, η εξουσία και η τιμή χρησιμοποιούνται για να δικαιολογήσουν αυτό που δεν θα έπρεπε να δικαιολογείται με κανέναν τρόπο.

Η Μ. Ροζάκη κερδίζει τις εντυπώσεις με την ιδιαίτερη σκηνική της παρουσία, ενώ η υπόλοιπη ομάδα κινείται σαν ένα ενιαίο σώμα και μυαλό. Η σκηνοθετική άποψη του Σ. Στρούμπου απαιτεί από τον θεατή απόλυτη συγκέντρωση και διάθεση να αφεθεί στη σκηνική γλώσσα. Δεν πρόκειται για μία από τις «εύκολες» και συμβατικές παραστάσεις. Είναι μια παράσταση που απαιτεί συμμετοχή, προσοχή και εσωτερική επεξεργασία. Στο τέλος, μένει στους θεατές η αίσθηση ότι παρακολούθησαν μια πολύ δυνατή παράσταση — από εκείνες που δεν τελειώνουν μαζί με το τελευταίο χειροκρότημα, αλλά συνεχίζουν να δουλεύουν μέσα σου και να ζητούν σκέψη και επεξεργασία.

Αλήθεια, πόσες Ιφιγένειες είμαστε διατεθειμένοι να θυσιάσουμε κάθε φορά που ένας πόλεμος και τα συμφέροντα των λίγων γίνονται πιο σημαντικά από την ειρήνη και από την ίδια την ύπαρξη του ανθρώπου;